

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt X. Solvuntur objectiones, quæ à Iudæis fieri solent, contra Messiaë Christi divinitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

de adventu Messiae. ix. & x. habetur Tom. 5. Bibliothecæ. PP.

CAPVT X.

Solvuntur objectiones, quæ à Iudæis fieri solent, contra Messiaë Christi divinitatem.

Objiciunt primo Hebræi, verba illa Deut. 18. *Prophetam de gente tua, & de fratribus tuis, sicut me suscitabit tibi Dominus DEUS tuus.* Quæ de Messia esse prolata testes sunt fidelissimi, Petrus & Stephanus *Actuum* 4. & 7. Atqui verbis illis Moyles indicat Prophetam illum non esse futurum DEUM, tum quia dicit sibi futurum similem, atque adeo purum hominem, sicut ipse erat; tum maxime, quia subdit: *Ipsam audies, ut petisti à Domino Dno tuo in monte Horeb, quando dixisti, ultra non audiam vocem Domini Dei mei, & ait Dominus, Bene omnia sunt locuti, Prophetam suscitabo eu similem tui.* ergo ille Prophetam non erat futurus Dominus Deus; nam populus petebat, ne sibi Dominus loqueretur: at Deus admisit petitionem, dicens se daturum Prophetam, & per illum locuturum.

Vid. cap. 5. & 6. Bibliothecæ. Theolog. Tom. 5. lib. 4. Et 2. part. instructio- nis Missionariorum Tomo 4. operum ven. P. Joann. à Jesu Maria.

Resp. hoc loco solum dici, illum Prophetam fuisse futurum hominem verum, Prophetam, legislatorem, mediatorem inter homines & Deum, & ita similem Moyli, & in natura, & officio: non oportet autem ut in alijs omnibus conditionibus futurus esset omnino similis, alias nec fuisset redemptor, nec natus ex virgine, nec in similibus perfectionibus Moysem superasset.

Quod verò postea significat DEUM per se populo non esse locuturum, ita intelligi debet, ut non sit locutus eo modo, quo antea, quasi per divinitatem ipsam, & signis & prodigijs illam indicantibus, sed humana voce, per humanam naturam ex eorum genere assumptam, quo non excluditur, quin ille Prophetam DEUS simul futurus esset, & verus homo.

Objiciunt secundo. Turpe valde videri, ut DEUS æternus homo factus sit in tempore, in præsepio reclinatus, traditus, flagellatus, crucifixus, mortuus; quæ non solum inconvenienter & scandalosè affirmari videntur de DEO, sed videntur quoque Divinitati repugnare: non ergo Messias, qui homo erat futurus, neque Christus, qui fuit occisus, verè est DEUS.

Ad perfectam hujus objectionis solutionem, plura essent hoc loco dicenda ex ips, quæ latè à Theologis disputari solent 3. p. q. 2. sed incongruè, dum contra Judæos scribitur adducuntur, quibus (si semel Scripturis credunt) illud est nobiscum commune, ut (pretis humanæ sapientiæ rationibus, ea quæ in Scripturis continentur, tanquam effata cælestia, atque à DEO dictata, & proinde verissima venerentur.

Quare si semel, ut demonstravimus, Scripturæ palam affirmant Messiam fore DEUM & hominem, Judæorum est, sicut Christianorum, Deo dicenti credere, quicquid ex humana philosophia objiciatur. At verò loco solutionis prolixioris prædictarum difficultatum, quæ in obje-

ctione insinuantur, placet partem eorum, quæ elegantissimè Nazianzenus scribit *Oratione 3. de Theologia*, sub finem referre, ut quæ maximè videantur, ad hunc locum pertinere. Progenitus, inquit, est Christus, &c. quæ sequuntur usque ad In infernum descendit, sed animas revehit, atque in cælos ascendit, venturusque est ad judicandos vivos & mortuos. Quibus eloquens atque doctissimus Pater, ornate admodum ostendit, quoniam pacto Christus Servator noster, cum humanitate divinitatem, cum humilitate gloriam, cum passione triumphum, cum morte victoriam gloriosè conjunxit. Atque hæc dixisse sufficiat, circa objectionem secundæ hujus difficultatis; nam DEO dante, in secundo Tomo pro Judæorum Catechismo, plura de convenientia incarnationis, mortis, ac passionis Christi dicemus.

Tertio tandem possent quædam novi testamenti loca adducere, quibus aliquando Christus minor Patre, factus, filius, aut creatus asseritur, quæ solent ab Arianis adduci, contra Christi divinitatem: sed quia Judæi tanto persequuntur odio novum testamentum, ut illo neque contra nos uti velint, ea prætermittemus, attenti solum ad objectionem Respondere, ea & similia de Christo secundum humanitatem intelligenda esse: secundum quam est filius MARIE Virginis, minor Patre, factus atque creatus in tempore, etsi concedendum absolute non sit, Christum esse creaturam, ut rectè admonuit D. Thom. 3. p. quia Christus in prædicta propositione sumi solet materialiter, pro supposito: secundum quod esset falsum dicere Christus est creatura, ea autem acceptio materialis hujus nominis Christi in prædicta propositione est valde conformis rationi, ut Theologi ferè omnes docent, & præsertim D. Tho. *Jaco citato*.

Ad calcem hujus cap. similitudines duas aliarum quarundam unionum rerum diversissimarum lubet annotare, quibus fiat credibile potuisse Deum naturam humanam unire divina persona: siquidem uniones aliæ creduntur, quamquam intellectui nostro difficillimæ sint, vel propter evidentem rationem, vel propter probabilem. Inter omnes ejusmodi uniones, illa ex D. Thom. sententia lib. 4. *contra Gent. c. 41.* & Athanasij in Symbolo, & aliorum Patrum, maxime videtur rationem hujus negotij credibilem facere, qua videmus animam & corpus, licet res diversissimæ sint, sic tamen copulari atque conjungi, ut ex illis conjunctis resultet unica substantia, unica nempe natura humana. Quare ergo sibi Judæi persuadere non poterunt fieri posse, ut ex substantia, seu personalitate Divini verbi, & humana natura seu humanitate constet una quædam substantia, quæ sit non una natura, sed una persona, in utraque natura, Divina, & humana subsistens?

Adducit etiam Dorandus in 3. d. 1. q. 1. similitudinem ex arborum insitione, ea enim fit, ut ex duabus diversis naturis, quarum quælibet sit completa secundum speciem, rationemque retineat suam, constituat unum quoddam, unitate quantitatis: sicut per hoc mysterium ex duabus etiam perfectis naturis, quarum utraque rationem suam conservat, existit una persona unitate substantiæ & perfectionis, quæ in his quæ sunt corporis expertia nominari solet quantitas virtutis seu perfectionis. Ex his duabus similitudinibus,

Z + bus,

bus, prior certe est aprior, sed altera quoque est conveniens, præcipue secundum vulgarem hominum opinionem. Neutra vero est per omnia unioni hypostaticæ similis, in plerisque est dispar ratio, neque vero possumus aliquid huic mysterio simile profertre, quod per omnia conveniat.

CAPVT XI.

De alijs erroribus & fabulis in Thalmud ludæorum contentis.

Vid. cap. 7. loco cit. Biblioth. Theolog. **P**ost hæc tam illustria Scripturarum testimonia, quibus tam luculenter adventus Salvatoris probatur, & Judæorum pertinacia convincitur, aliud afferemus ad eorum confundendam cæcitate efficacissimum argumentum, tabula scilicet & nuge Thalmud incipissimæ, in quibus veluti in speculo deprehenditur, in quam profundos errores & densissimam cæcitate, qui divinæ gratiæ exciderunt, de more prolabantur, cum enim ad eadem sint fabulosi ista deliramenta, ut ne obtusissimis hominum ingenijs persuadere posse videantur, Judæi tamen tab pæna mortis infirmæ credere compelluntur.

Fabulæ igitur Thalmud collectæ olim fuerunt accuratissime à N. de Sancta Maria Medico in lege Moyis veratissimo, postea verò ad fidem Christi converso, ex quibus etiam aliquas retert Sixtus Senensis in *Bibliotheca sua sancta lib. 2. fol. 109* qui auctores Thalmud, blasphemias, ridiculasque fabulas fideliter transcripserunt, addentes singulis fabulis librum, capitulum, & priora verba capituli idiomate suo hebraico expressa. Nec de his licet dubitare, cum plene sint Italice & aliarum provinciarum Synagoga prædictis Thalmud voluminibus.

Incipiã igitur horum portenta fabulas ex Sixto Senense referre, ut clarius Judæi se à Deo derelictos cognoscant, qui eos aperitissimis contralumen naturale implicari erroribus ita permisit: ex innumeris stultitijs & blasphemijs collegit aliquas non solum adversus Christum Dominum, sed etiam adversus Moysaicam ac naturæ legem & contra ipsam Divinæ Celsitudinis majestatem.

Blasphemix ex Thalmud adversus Christum Deum nostrum.

Blasphemix, quas impij Judæi in Christum DEUM nostrum emittunt, adeo sunt execrabilis, ut animus horreat, manusque refugiat eas scribere: proinde tantum suffecerit hic loca quadam indicasse, ubi hæc habeantur.

In primis, Quo partu Christus natus sit, & quam habuerit Matrem ac patrem: *Ordine primo, tractatu nono, versu quadragesimo nono, incipiendo à ve. bo Mebila.*

Quæ fuerit Christi professio, studium, & ars: *Ordine quarto, tractatu quarto distinctione quinta, charta decima septima.*

Quem Deum Christus coluerit: *Ordine quarto, tractatu quarto, distinctione secunda, charta 107.*

Qua de causa, & quo supplicio Judæi Christum interfecerint: *Ordine 4. tractatu quarto, distinctione sexta, charta 43.*

Quo nunc loco detineatur anima Christi: *Ordine tertio, tractatu sexto, charta 57.*

Adversus divinæ Majestatis celsitudinem.

Deus ante mundi creationem ne otio torpesceret, exercebat se in extruendis varijs mundis, quos ubi condiderat, paulò post destruebat, atque iterum instaurabat, quoad hunc, quem nunc habemus mundum facere didicisset: *Ordine 1. tractatu 4. distinctione 3.*

Deus tres primas horas diei totas infumit in lectione legis Judaicæ: *Ordine secundo, tractatu primo, distinctione decima quarta.*

Moyse, cum aliquando ascendisset in cælum, invenit Deum se ibidem accensus in Scriptura sancta: *Ordine 5. tractatu 6. distinctione 5.*

Deus die prima Novilunij mensis Septembris judicavit universum orbem, reliquis deinde sequentibus decem ejusdem Lunæ diebus, applicat se ad scribendos jstos in libro vitæ, in los verò in libro mortis: *Ordine 2. tractatu 8. distinctione 5.*

Deum quotidie precationes, ac orationes devoto animo facere: *Ordine 1. tractatu 1. distinctione prima.*

Deum habere locum quemdam separatim, in quo statutus temporibus, multis cum lachrymis desset, ac seipsum affligit, quod Judæi iratos, templum everterit Hierosolymitanum, & populum suum in captivitatem dispererit: *Ordine 2. distinctione 5. & ordine 1. & distinctione 2.*

Deus quotidie imponi sibi circa caput, & brachia vitas, sive corrigiolas quasdam coriaceas, *Thephulu* appellatas; indantque se ipsum tunica quadam linea, quæ Zicinnuncupatur, atque hoc modo ornatus procumbit in genua, & orat: *Ordine 2. tractatu 8. distinctione 5.*

Deum præcepisse populo Judæorum, ut singulo quoque novennio sacrificium expiationis peragant, ad expiandum scelus perpetratum à Deo, quando lumen quod injussit à Luna ademerat Soli attribuit: *Ordine 4. tractatu 6. distinctione prima.*

Deus quoties remittitur calamitates, quas Judæi à cæteris gentibus patiuntur, lachrymas duas effundit in mare Oceanum, & præ dolore pectus utraque manu contundit: *Ordine 1. tractatu 1. distinctione 9.*

Deus tribus postremis diei horis laxandi animi gratia ludebat olim cum pitce quodam magnæ magnitudinis, qui levian habetur appellatur: *Ordine secundo, tractatu primo, distinctione quattadecima, & ordine quarto, tractatu octavo.*

Deus ignota de causa indignatus pisci magno Leviathan, ipsum occidit, carneque ejus sale condidit, ut ex his cibum ministraret animalibus sanctorum in futuro sæculo: *Ordine quarto, tractatu tertio, distinctione quinta.*

Deum quotidie lemel nasci, & tunc cristæ gallorum gallinaceorum tuborem amittunt, si sique interim uno pede stant, tunc si quis eodem momento alicui maledixerit, is statim concidet mortuus: *ordine primo, tractatu primo.*

Deum